ဗမာ့ အောင်ဆန်း (တတိယပိုင်း)

နှလုံးလှ စာပေတိုက်မှ ၁၉၆၅ ခု၊ အောက်တိုဘာ ၁ ရက်မှာ ပထမ အကြိမ် ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိခဲ့တဲ့ မောင်ထင်ရဲ့ 'ဗမာ့ နိုင်ငံရေး သုခမိန်' စာအုပ် ကနေ "ဗမာ့ အောင်ဆန်း (တတိယပိုင်း)" ကို ပြန်လည် ကူးယူ ဖော်ပြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဗမာ့ အောင်ဆန်း (တတိယပိုင်း)

မောင်ထင်

ဆရာမှတ်၏ အိပ်ဆောင် ဒိုင်ယာရီ ငါးပဲတန်နှင့် နေ့စဉ် မှတ်တမ်း များကို ရေးမှတ် ထားသော အလေ့သည် ကျွန်တော်၌ (၁၂) နှစ်သား အရွယ်မှ အစပြု၍ ရှိခဲ့ ဖူးပါသည်။ တစူးတစိုက် မှန်မှန် နေ့စဉ် မပြတ် ရေးမှတ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ တရွက် နှစ်ရွက်တွင် စာအုပ် တအုပ်၊ နှစ်အုပ် ဝယ်သည်ကို မှတ်တမ်း တင်ရုံမျှ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မှတ်တမ်း ရေးခြင်းသည် အလေ့အထ တခု ဖြစ်နေခဲ့ဖူး ပါသည်။

ကျွန်တော် အကြောင်း ပြောပြခြင်းမှာ ကျွန်တော် ဆယ့်နှစ် နှစ်သား အရွယ်က ရခဲ့သော အလေ့အထ တခုကို အသက် သုံးဆယ့်လေးနှစ် အရွယ်၌ စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှား စေလို၍ ပြောရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ခေတ် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိ လာရသော အချိန်မှ စ၍ ကျွန်တော် နေ့စဉ် မှတ်တမ်းများကို ယောင်၍ပင် မရေးတော့ပြီ။

အဘယ်ကြောင့် အတိအကျ မှတ်တမ်းများ မထားသည်ကို ကျွန်တော် ရှင်းပြရန် လိုလိမ့်မည် မထင်။ ဂျပန်ခေတ်၌ ထိုဓလေ့ကို ဖျောက်ပစ်ခြင်းသည် ဘေးကင်း၏ ဟူ၍သာ အမြွက်မျှ ပြောပါရစေ။

ထို့ကြောင့် ယခုအခါ ဗိုလ်ချုပ် အကြောင်းကို တစေ့တစောင်း သုံးသပ်၍ မှတ်တမ်း တင်ရာ၌ ရှေးနှောင်း အစီအစဉ်တို့ ရှေ့နောက် ညီ မညီကို အာမ မခံနိုင်ပါ။ သို့သော် ဖြစ်ပျက် ခဲ့သမျှသော အကြောင်းချင်းတ တို့ကား ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက် ထဲတွင် ကျောက်ထက် အက္ခရာ တင်ထားဘိသို့။

မှတ်မိ ပါသေးသည်။ ထိုနေ့က မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာနေသည်။ မဟာမိတ် လေယာဉ်ပျံ များကို ကောင်းကင်၌ မမြင်ရ သည်မှာ အတန်ငယ် ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဤအချက်ကို ချက်ကောင်း ယူ၍ ကျွန်တော်သည် ဗမာ့ တပ်မတော် စစ်ဦးစီး ဌာနချုပ်သို့ လာခဲ့ ပါသည်။

ဌာနချုပ်မှာ ဦးဝိစာရ လမ်းရှိ တောင်ကုန်း ပေါ်တွင် တည်ရှိ ပါသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ် ရုံးထိုင်သော နေရာသို့ ရောက်အောင် ဘောင်ဒရီနှင့် ဝင်ဒါမီယာ လမ်းထောင့် တံခါးဝမှ ဝင်ရသည်ဟု ကျွန်တော် မှတ်မိပါသည်။

ကျွန်တော် စစ်ရုံးသို့ သွားရောက်ရသော ကိစ္စမှာ အခြား မဟုတ်ပါ။ သခင်နု ညွှန်ကြားချက် အရ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် တွေ့၍ ရိုက်တာ သတင်းတွင် မြန်မာပြည်၏ အကြောင်းအရာများ မည်သို့မည်ပုံ ပါရှိသည်ကို စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရန် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ ၁၉၄၄ ခုနှစ် ခန့်က ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်မှ စ၍ မြန်မာ နိုင်ငံကို ဗြိတိသျှတို့ အထူး စိတ်ဝင်စား လာကြပြီ။ ဆင်းမလာ မြို့၌ မြန်မာ စစ်ပြေး အစိုးရသည် မြန်မာ နိုင်ငံကို ပြန်လည် သိမ်းပိုက်ရန် အတွက် အကွက် ရိုက်နေသော အချိန် ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ အတွက် မည်သို့သော ပြုပြင် ပြောင်းလဲရေး များကို အပ်နှင်း ရမည်နည်းဟု "စိတ်ကူး ဖဲရိုက်" နေသော အချိန် ဖြစ်သည်။ ဗျူရိုကရက် ခေတ်မှ လက်တွေ့ ဆည်းပူးခဲ့သော ဗဟုသုတ တို့ကို အခြေတည်ကာ အင်္ဂလိပ် အိုင်စီအက်စ် တို့သည် မိမိတို့ ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် ချမ်းစွာသာ ထိုင်ရင်း စစ်ပြီးခေတ် မြန်မာနိုင်ငံ ကံကြမ္မာကို စိတ်ကူးဖြင့် ရိုက်ပုတ် ထုခွဲလျက် ရှိကြသည်။ တော်လှန်းရေး၏ သဘောတရား တို့ကိုကား ၎င်းတို့၏ စိတ်က လက်ခံ ခဲ့ဟန်မတူ။

လန်ဒန်မြို့ရှိ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အစိုးရ သည်လည်း မြန်မာနိုင်ငံ အတွက် သင့်လျော်သော ပြုပြင် ပြောင်းလဲရေး များဖြင့် သိမ်းသွင်းရန် အကြံ ယူနေချေပြီ။

၁၉၄၄ မှသည် ၁၉၄၅ သို့ အကူးတွင် အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာဆိုင်ရာ အတွင်းဝန် လော့ဒ်အေမရီသည် မြန်မာ နိုင်ငံနှင့် စပ်ဆိုင်သော ပြုပြင် ပြောင်းလဲမှု စီမံကိန်း ဥပဒေကြမ်း တရပ်ကို ဗြိတိသျှ ပါလီမန်၌ တင်သွင်းရန် စီစဉ်လျက် ရှိပြီ။

နိုင်ငံရေး အားဖြင့် အစီအစဉ်များ ယင်း အခြေ၌ တည်ရှိ နေဆဲ၊ စစ်ရေး အားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် လော့ဒ်လူဝီမောင်ဘက်တင် တို့သည်လည်း နားလည်မှု ယူဆဲ ဖြစ်သည်။

သခင်နုသည် ဗိုလ်ချုပ်ထံမှ တဆင့် ဤအချက် တို့ကို သိရှိပြီး ဖြစ်ဟန် တူသည်။ ဗြိတိသျှ ပါလီမန်၌ မြန်မာနိုင်ငံ အတွက် တင်သွင်းမည့် စက္ကူဖြူ စာတမ်းတွင် မည်သည့် အချက်များ ပါဝင်မည်ကို မြန်မာ့ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက အထူး သိလို ကြပေသည်။ ထိုကြောင့် သခင်နုနှင့် ဗိုလ်ချုပ်တို့ နှစ်ဦးသား တိုင်ပင်ကာ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်အား ဆက်သွယ်ရေး လုပ်ရန် တာဝန် ချထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဆုံပေးရသူမှာ ယခုအခါ တောခိုနေပြီ ဖြစ်သော "ဗိုလ်ဇေယျ" ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏ ရုံးနေရာ အတိအကျ တို့ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိ တော့ပြီ။ ထိုနေ့က ဗိုလ်ချုပ်နှင့် တွေ့ရသည် မှာလည်း တအောင့်မျှသာ ကြာပါသည်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်အား ကိုကြီးနု မှာကြား ထားသည့် အတိုင်း လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသော အခါ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော်အား ဗိုလ်လက်ျာနှင့် စောကြာဒိုးတို့ထံ ညွှန်ပါသည်။

နှစ်ဦးချင်း လက်တို့၍ လုပ်ရသော အလုပ်သည် အလွန် ခက်သည်။ တဒင်္ဂဟန်ကို ကြည့်၍ မည်သူသည် စိတ်ချ လောက်၏၊ မည်သူသည် စိတ်မချရတော့ ဟူသော အချက်ကို ပိုင်းခြား ဝေဖန်ခြင်းမှာ များစွာ ခက်သော အလုပ် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဗိုလ်လက်ျာနှင့် စောကြာဒိုး တို့သည် ကျွန်တော်အား မည်သူမည်ဝါ မည်သူ အဆက် ဟူ၍၊ အသေအချာ သိကြသည်လည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့အား အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ရမည်ဟု ယူဆနိုင်ခွင့် မရှိပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်က ကြည့်လျှင် ဗိုလ်လက်ျာကို ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံ စေကာမူ စောကြာဒိုးကား အဘယ်သို့နည်း။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် လာခဲ့ရသည် အကြောင်းကို ပြောပြရာ၌ များစွာ နှုတ်လေး နေပါသည်။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်း ပြနိုင်သော အချိန်သို့ ရောက်သော အခါ၌လည်း ဗိုလ်လက်ျာ တို့က ရိုက်တာသတင်း အခြေအနေ တို့ကို ပြောပြဖို့ ဝန်လေး နေဟန် လက္ခဏာ ရှိပါသည်။ ထိုစဉ်က ရိုက်တာ သတင်းကို ရေဒီယိုဖြင့် ဖမ်းခြင်း၏ အဖြစ်သည် စစ်တပ် အဖို့ သေရေးလော၊ ရှင်ရေးလော ဟူသည်ကို စာရှုသူတို့ စဉ်းစား၍သာ ကြည့်ကြပါကုန်။

သူတို့က ကျွန်တော်ကို အကဲခပ်သလို ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ကို အကဲခပ် ရပါသည်။ သို့သော် ထူးခြားချက်မှာ သူတို့ အကဲခပ် နေသည်ဟုပင် ဆိုရပြား သော်လည်း စောကြာဒိုးကား ကျွန်တော်ကို အကဲခပ်ဟန် မတူပါ။ သူတို့ အလုပ်ခွင်တွင် သူ့အလုပ်နှင့် ဆိုင်သော စကား တို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြား နေပါသည်။ သူ၏ လေသံကို ထောက်ကြည့်လျှင် သူသည် ဂုက်ဖဲချပ်ကို ကိုင်၍ စားနေသူ မဟုတ်။ ရှိသမျှ ဖဲချပ်တို့ကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်၍ ရှင်းရှင်းကြီး ကစားမည့်သူ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အကဲခပ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသား မိနစ် အနည်းငယ် ဖြုန်းကြပြီးမှ မိမိတို့ လိုရာ ရှိရာကို ပွင့်လင်းစွာ ပြောကြရ ပါတော့သည်။ သို့သော် ထိုနေ့က ရိုက်တာ သတင်းမှ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မရှိပါ။ ထူးခြားသည့် အခါ ကျွန်တော်အား အကြောင်းကြားမည် ဖြစ်ကြောင်း သူတို့က ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်ကား မိမိနှင့် မဆိုင်သော ကိစ္စတွင် သက်ဆိုင်ရာ တို့၏ ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ ဘာမှ စင်ရောက် စွက်ဖက် ကြည့်ရှုလိုသော ဝသီ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ထူးလာလျှင် သခင်နုထံ သတင်းတို့ကို တိုက်ရိုက် ပို့ပေးရန် မှာကြားခဲ့ပြီး ပြန်လာ ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ဗြိတိသျှ တို့သည် စကားအရာ၌ လိမ္မာသော လူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် "ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး" ဟူသော စကား ပြောဆို နေကြသည် ဖြစ်စေကာမူ မြန်မာပြည် အတွက် အုပ်ချုပ်ရေးမှာ မည်သို့ မည်ပုံ ရှိသည်ကို အကောင်အထည် အားဖြင့် မပြကြ သေးသဖြင့် ကျွနုပ်တို့သည်လည်း စမ်းတဝါးဝါး နှင့်သာ နေကြရ ကုန်သည်။

တနေ့သော် ကျွန်တော်သည် မယောင်မလည်ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် နေအိမ်သို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် အိမ်မှာ ဒေါက်တာ ဘမော် ယခု နေသော ၃၂ ပတ် လမ်းနှင့် တအိမ်ခြား ဖြစ်သည်။ ၃၂ ပတ် လမ်းမှာ ထိုစဉ်က သတင်းနှင့် ဝါဒ ဖြန့်ချိရေး ဝန်ကြီး ဌာန ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကား ရုံးနှင့် ကပ်၍ တဲထိုး နေသူ ဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် နီးသည်ကား မှန်၏။ သို့သော် ၃၂ ပတ် လမ်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်၏ နေအိမ် ကြား၌ကား ကန်တော်ကြီး ရပ်ကွက် ဆိုင်ရာ ဂျပန် ကင်ပေ ဌာန တည်ရာ ဖြစ်နေရကား ကျွနုပ်တို့သည် အသွားအလာကို များစွာ ဆင်ခြင် ရသောဟူ၏။

ဗိုလ်ချုပ် အိမ်ကို ၎င်း၏ ရဲဘော်များသည် နေ့ညမဟူ ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက် ကြပေသည်။ ထိုအိမ်မှာ အသွင် အားဖြင့် လူသူ မရှိသည့် အလား အလွန် ဆိတ်ငြိမ်၏။ သို့သော် အဝင် အထွက် အကြောင်း ကိစ္စ ပေါ်လာလျှင် အစောင့်အရှောက် တို့မှာ မိမိတို့ တာဝန်ကျရာ နေရာမှ အသီးသီး ခေါင်းပြူ၍ ပေါ်လာ ပြီးလျှင် အစစ် အဆေး၊ အမေး အမြန်း တို့ကို ကျနစွာ လုပ်ကိုင် ကြပေသည်။ ထိုအစောင့်အရှောက် တို့မှာ မည်သူ မည်ဝါများ ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် မသိ။ သို့သော် ယနေ့တိုင် ကျွန်တော်သည် ထိုအမျိုးအမည် မထင်ရှား ဗိုလ်ချုပ်၏ အစောင့်အရှောက် ကိုယ်ရံတော် တပ်သားများကို ချီးကျူးမိပါ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဗိုလ်ချုပ်သည် တော်လှန်ရေး ကိစ္စ အတွက် ၎င်း၏ နေအိမ်မှ ပျောက်ကွယ် သွားသည် အထိ ၎င်းတို့၏ နေပုံ ထိုင်ပုံ ဝိရိ သိုသိပ် သေသပ် လှသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ရဲဘော် တို့ကို ရန်ကုန်မြို့မှ ကိုယ်ရောင် ဖျောက်သည့် ညမတိုင်မီ ညနေခင်းတွင် ရဲဘော်အစောင့် တို့သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ မူမပျက် သီချင်း တအေးအေးနှင့် နေကြသည်။ ဂျပန် ကင်ပေတိုင် အဖွဲ့မှ အရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့် စုံထောက်သည် ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းက ကျွန်တော်တို့၏ ရုံးဝင်းထဲသို့ ဝင်ကာ ကျွန်တော်တို့နှင့်ပင် စကား စမြည် ပြောပါ သေးသည်။ သို့သော် နံနက်ခင်းသို့ ရောက်သော အခါ ဗိုလ်ချုပ် အိမ်မှာ ဟာလာဟင်းနှင့် အသက် လုံးဝ မရှိ ဖြစ်သွား ပါသည်။ တခုသော နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ် အိမ်ကို ဝင်ကြည့်မိ သေးသည်။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ မီးဖိုချောင် ပစ္စည်း ဟူသမျှမှာ ခြေရာလက်ရာ မပျက်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် တကွ ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည်သည် လည်းကောင်း၊ ညတွင်းချင်း ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ခဲ့ လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အိမ် ဘေးမှ ကင်ပေတိုင် တို့ကား ကျီးကန်း တောင်းမှောက် ဖြစ်ကြရ လေပြီ။

ဗိုလ်ချုပ်တို့ ညတွင်းချင်း ပျောက်ကွယ် သွားခြင်းကို ကျွန်တော် စကား အလျဉ်းသင့်၍ ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော် ဆိုလိုရင်း အချက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဂျပန် တော်လှန်ရေး မစမီ ဗိုလ်ချုပ် အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပုံ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့က ပင်လျှင် ကျွန်တော် သတိ ပြုမိသည်မှာ ဗိုလ်ချုပ် အိမ်တွင် ဗိုလ်ချုပ် နေထိုင်သည်မှာ ဗိုလ်ချုပ် မနေထိုင် သကဲ့သို့ ရှိလှသည်ကို သတိ ပြုမိပေသည်။

ကျွန်တော် ဝင်သွားသည့် အခါ ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည်ကို အစအန မျှပင် မမြင်မတွေ့ ခဲ့ရချေ။ မိန်းမ သုံးဆောင် ပစ္စည်း ဟူသ၍ ဘာမျှမရှိ။ ယောကျာ်း အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းလည်း ဘာမျှ မတွေ့။ စားပွဲ ကုလားထိုင် စသော ပရိဘောဂ တို့မှာ စားပွဲခင်း မရှိ၊ ဖုံ မရှိ၊ ပန်းအိုး မရှိ၊ ဗလာ သက်သက်မျှ ဖြစ်သည်။ အရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့် လူငယ် တဦးက ကျွန်တော် လာကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်ကို သွားပြောသည်။ များမကြာမီ ဗိုလ်ချုပ်သည် စစ်သား မပြီသသော အမူအရာဖြင့် ငြိမ်သက် ညင်သာစွာ ကျွန်တော် ရှိရာ ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်လာ ပါသည်။

"ဟဲဟဲ ... ဟဲဟဲ" ဟု သူက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။

သူနှုတ်ဆက် ပြီးသည့်နောက် လက်ဘက်ရည် နှစ်ခွက် ဆေးပေါ့လိပ်နှင့် မီးချစ်တို့ ရောက်လာ ကြသည်။

လူတိုင်းက ဗိုလ်ချုပ်ကို စကား နည်းသည်ဟု ဆိုသည်။ အမှန်မှာ ဤသို့ မဟုတ် ဗိုလ်ချုပ်သည် ခင်မင် ရင်းနှီး သူတို့နှင့် တွေ့လျှင် အလွန် စကားကြော ရှည်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တစိမ့်စိမ့်နှင့် လက်ဘက်ရည် အချိုကို စတင် သောက်ရာမှ လက်ဘက်ရည် အကြမ်း တအိုးလုံးပါ ကုန်အောင် သောက်ပြီး ကြလေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ကား စကားအမျှင် မပြတ်သေး။ ကျွန်တော် လိုချင်သော ရိုက်တာ သတင်းလည်း ဘယ်ရောက် သွားမှန်း မသိတော့ချေ။ ဗိုလ်ချုပ်၏ စကားဖြင့် ဆွဲဆောင်ရာ သို့သာ ကျွန်တော် လိုက်ပါ ခဲ့ရပြီးလျှင် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် အတူ ဖော်မိုဆာ၊ တိုကျို အစ ရှိသည့် ဒေသ တို့သို့ စိတ်ကူးဖြင့် ရောက်နေ ခဲ့ရပါ၏။

"ကျုပ်တော့ ဘာရယ်လို့ ဟုတ်တိပါဘူးဗျာ၊ စွန့်တာပါဘဲ။ ကျုပ်တို့ အလုပ် လုပ်လာ ကြပြီးတော့ တိုက်ဖို့၊ ခိုက်ဖို့ ဘာလက်နက်မှ မရှိဘဲ ဘယ်လို လုပ်လို့မှ မရဘူး ဆိုတာ သဘော ပေါက်လာတယ်။ လူငယ် စိတ်ဆိုတော့ တရှူးထိုးပဲ။ ဒါကြောင့် တရုတ်ပြည်ဘက် ဆိုပြီး ထွက်လာတာ အမွိုင်ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဖော်မိုဆာ၊ တိုကျို၊ ပြီးတော့ ဟိုင်နန်းကျွန်း၊ အဲဒီလို ရောက်ခဲ့တာပဲ။" ဟူ၍ ဗိုလ်ချုပ်က အမျှင်မပြတ် ပြောနေပါသည်။

ကျွန်တော် ယခု ပြန်၍ ရေးနေသော အချိန်တွင် ရှေးက ကျွန်တော် မှတ်တမ်း မထားမိ ခဲ့သည့် ကိုပင်လျှင် ဝမ်းနည်း မိပါသည်။ သူပြောသလို ခရေစေ့ တွင်းကျ ပြန်မပြော တတ်ပါ။ ဂျပန်တို့၏ မောက်မာမှုကို အံကြိတ်၍ ခံကာ စစ်ပညာ သင်ခဲ့ ပုံတို့ကို ပြောပြပါသည်။

"ဒီကောင်တွေ (ဂျပန်ကို ဆိုလိုသည်) ဟာ အင်မတန် အဆင်းရဲ ခံနိုင်တဲ့ လူမျိုးဗျာ့။ ကျုပ်ဟာ အတော်ပဲ တေတေပေပေ ခံနိုင်ရည် ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နဲ့ ကျတော့ ကျုပ်က အရှုံး ပေးရတယ်ဗျာ၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ။"

ထိုနောက် ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြား ဗဟုသုတများ မည်သို့ရ၍ မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရန် အာသီသ ရှိပုံတို့ကို မေးမြန်းရာ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဟိုင်နန်းနှင့် ဖော်မိုဆာတွင် တွေ့ကြုံ ခဲ့ရသော ဗဟုသုတ တို့ကို ပြန်ပြောပါသည်။ အနုစိတ် တို့ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ။ လိုရင်း အနှစ်ချုပ်မှာ ဂျပန်များသည် သူမျှော်လင့် သလို မဟုတ်ဘဲ "တယ် မဟန်ပါ ဘူးဗျာ။" ဟူသော အခြေ၌ ရှိကြောင်း ပြောပြပါသည်။

"ကျုပ်တို့ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်။ သူတပါးကို မျှော်ကိုးလို့ မရဘူးဗျာ၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့မှာ အခွင့်အလမ်း ရယ်လို့ မရရှိခဲ့ဘူးလို့ ကျုပ်တို့ ဒီလို ဖြစ်ခဲ့ ရတာပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ အလုပ် လုပ်ကြဖို့ အခွင့်အလမ်း ရရင် ရှေ့လျှောက်ပြီး ဘာမျှ ကြောက်ဖို့ မရှိပါဘူး။ အဲ တခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျုပ်တော့ တရုတ် ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ ဖူးပါတယ်၊ သူတို့နဲ့ အများကြီးလဲ ဆွေးနွေး ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဗဟုသုတ အတော် ရလိုက်တယ်။ လွတ်လပ်ရေး ဆိုတာ မလွယ်ဘူးဗျာ့။ အတော် တိုက်ယူ ကြရဦးမယ်။ ဂျပန် အဆင်းရဲ ခံသလို ခံနိုင်မှ တန်ရာ ကျမယ်။"

ကျွန်တော်ကား ဤစကားကို ဆန်းသည်ဟု မယူဆ တော့ချေ။ ဗိုလ်ချုပ်၏ စိတ် စေတသိက်မှ လွတ်လပ်ရေး ရအောင် ဂျပန်ကိုပင် ပြန်၍ တိုက်ရမည့် အချက် တို့ကို လက်ခံပြီးသား ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ရိပ်မိခဲ့ပြီ။ သို့သော် တရုတ် ခေါင်းဆောင်များ၏ အာသီသနှင့် ကြိုးပမ်းချက်တို့ မည်သို့ မည်ပုံ ရှိနေသည်ကို မေးမိ ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်က "ဒါတွေ နောက်မှ ပြောမယ်ဗျာ။ အရေးကြီးတဲ့ အချက်က ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေ နိုင်ငံခြား များများ ရောက်ပြီး ဗဟုသုတ ပိုစုကြဖို့ ဖြစ်တယ်။ သိပ်လဲ အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူး။ အရှေ့တလွှား မှာတော့ အားလုံးဟာ သူလို ငါလို ပါပဲ။ ယိုးဒယား ဆိုရင် ကျုပ်တို့ထက်တောင် ချာသေးတယ်။ အများနဲ့ စာလိုက်တော့ ကျုပ်တို့ဟာ မည့်ပါဘူးဗျာ။ အလုပ် မလုပ်ဘဲ ပါးစပ်က ကြွားနေတာ လေးကိုပဲ အပြစ်ဆိုဖို့ ဖြစ်နေတယ်။" ဟူ၍ ဆက်လက် ပြောပါသည်။

အချိန် အတော် ကုန်သွားသည်။ ထိုနေ့က ဗိုလ်ချုပ် အဖို့ ဘာအလုပ်မှ ရှိဟန် မတူ။ ကျွန်တော့်မှာကား သခင်နုကို အကျိုးအကြောင်း စကားပြန်ရန် ရှိနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ရိုက်တာ သတင်း အကြောင်း မေးသော အခါ ဗိုလ်ချုပ်က သိပ်လဲ ထူးမယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ဒိုမီနီယံ လောက်တော့ ဗြိတိသျှ တွေက ကြံဆ ထားမှာပါပဲ။ ဒိုမီနီယံ ဆိုရင်လဲ အိန္ဒိယရဲ့ အဆင့်အတန်းလောက် ရှိ မရှိ စီစစ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ ဗြိတိသျှ ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို အိန္ဒိယကို ကျုပ်တို့ထက် ဦးစား ပေးချင် ပေးလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုနေတော့ တယ် မထူးသေး ဘူးဗျာ။ ထူးရင် အကြောင်း ကြားဦးမယ်။" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

အမှန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်သည် မြန်မာပြည်မှ စွန့်၍ ထွက်စဉ်က တရုတ်ပြည်ကို စိတ်ထဲတွင် စွဲ၍ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ကို ရောက်သွားသည်မှာ သူ၏ ရည်မှန်းချက် အတိုင်း မဟုတ်ချေ။ ဂျပန်ကို ပင့်ဖိတ်ရန် ဟူသော စိတ်ကူးမျိုးကို စိတ်ကူး ခဲ့သည် မဟုတ်ကြောင်း ထိုနေ့က ကျွန်တော်အား အကျယ်တဝံ့ ရှင်းပြ ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် သူပြောသည့် စကား အရင်းတို့ကို လုံးစေ့ ပတ်စေ့ ပြန်မပြောတတ် ၍သာ အကျယ်ကို ရေးမပြနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု၌ ရနိုင် သမျှသော အခွင့်အရေး တို့ကို ဗိုလ်ချုပ် လက်လွတ်မခံ ဟူသော သဘောကို စာရှု သူတို့ နားလည်ကြစေလိုသည်။ ဂျပန် အပေါ်၌ ထားသော ဗိုလ်ချုပ်၏ သဘောထားမှာ ဂျပန် ထားရာက နေရန် ဟူသော သဘောထား မဟုတ်ချေ။ ဗိုလ်ချုပ် ပြောပုံ ဆိုပုံတို့၌ ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ် တို့သည် ဘွင်းဘွင်း ပေါ်လျက် ရှိနေချေပြီ။ ဥပမာ အားဖြင့် နေတာဂျီးဘိုစ့် မြန်မာပြည်သို့ ရောက်လာ သည်ကို အကြောင်း ပြု၍ နိုင်ငံရေး ရုံးတွင် ကျင်းပသော ညစ်ခံပွဲ၌ ဗိုလ်ချုပ် အမှတ်မထင် ပြက်ရယ် ပြုသော စကား တရပ်ကို ကျွန်တော် ညွှန်ပြ လိုပေသည်။

ထိုညစ်ခံပွဲတွင် ယူနီဖောင်း အပြာဝတ် မိန်းကလေး တို့က စားပွဲထိုး အဖြစ်ဖြင့် ကူညီ ဆောင်ရွက် ကြသည်။ ညစ်ခံပွဲ မစမီ ဗိုလ်ချုပ် စောစော ရောက်သည်။ ကျွန်တော်တို့က ဗိုလ်ချုပ်ကို နေရာ ထိုင်ခင်း ပေးသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်သည် ပေးသော နေရာ၌ မထိုင်ဘဲ ခါးတွင် ချိတ်သော ဓားလွယ်ကို မကာ၊ မကာ ကောင်မလေးများ စုရုံး နေသော နေရာကို တလှမ်း နှစ်လှမ်း တိုး၍ စိုက်ကြည့် နေသည်။

"ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ" ဟု ဗိုလ်ချုပ်က ဟဲလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က အနားသို့ တိုးသွားသည်။

"ခင်ဗျားတို့ ဆီမှာလဲ 'ဂျပန်စာ' တွေ ရှိပါကလား။"

ဗိုလ်ချုပ်က ဤသို့ ပြောအပြီး အများ ကြားလောက်အောင် "ဟား ... ဟား ... ဟား" ဟု ရယ်ပါသည်။

ထိုနောက် ကျွန်တော့်အား လက်ကုတ်၍ "သတိထားဗျာ။ ခွေးမသား တွေကြောင့် ကျုပ်တို့ တမျိုးလုံး 'ဂျပန်စာ' ဖြစ်တော့မယ်။" ဟု ဆိုလေသည်။

'ဂျပန်စာ' ဟူသည်မှာ 'အ၊ အိ၊ အု၊ အဲ၊ အော' မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် အကျယ် ဖွင့်ပြောရလျှင် ဂျပန်ခေတ်ကို မမေ့နိုင် သေးသူတို့အား သက်သက် ဆွပေးသလို နေချိမ့်မည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ ရယ်သံမှာ ဂျပန် လက်တွင်း ကျရောက် နေခဲ့ရသော မြန်မာ အမျိုးသမီးတို့ အတွက် မခံချိ ဖြစ်နေသည်ကို ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်လိုက်သော ရယ်သံ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ် အိမ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် တွေ့ဆုံ ခဲ့စဉ်က လိုချင်သော ရိုက်တာ သတင်းကို မရခဲ့ပါ။ နောင်အခါ၌ကား စစ်ရုံးမှ တဆင့် သခင်နုသည် အကြောင်း အားလျော်စွာ သတင်း စကားများ ကြားသိ ရခဲ့ဟန် တူပါသည်။

စက္ကူဖြူ စာတမ်း၏ သဘောထားကို ဂျပန် မပြေးမီ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် အတွင်း ရိုက်တာ ကြေးနန်းသတင်းမှ ကျွန်တော် သိရှိခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ ဒိုမီနီယံ အဆင့်အတန်း အရိပ်ယောင်ကို ပေးရန် စီစဉ်ချက် မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အတော်ပင် ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည် မှန်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ကြီးမားသော လစ်ဟင်းချက် တရပ်မှာ ဂျပန် ကင်ပေတိုင်က ကျွန်တော် တဲပုတ်ပေါ် တက်၍ ရှာစဉ်က ထို ရိုက်တာ သတင်းကို ကျွန်တော် ရုံးခန်း စားပွဲ အံဆွဲထဲတွင် သော့မခတ်ဘဲ သာမန်ကာ လျှံကာ ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တော်လှန်ရေးသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ချဉ်းကပ် လာလေပြီ။ တော်လှန်ရေး၏ ဘက်တော်သား ဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ ဦးပဋ္ဌင်းသည် ကျွန်တော် နေထိုင်ရာ တဲပုတ်သို့ လာ၍ တည်းခို လေသည်။ ဦးပဋ္ဌင်း၏ တပည့်တပန်း အင်အားမှာ သေးငယ်လှသည် မဟုတ်။ အောက်ပြေ အောက်ရွာ ဖြစ်သော မအူပင်၊ ညောင်တုန်း တလျှောက်မှသည် အထက်အညာ မြင်းခြံ အထိ အရပ် ဒေသများ၌ သူ၏ ရဲဘော်တို့ ရှိကြသည်။ သူသည် ဂျပန် ကင်ပေတိုင် တို့၏ ခြေရာများ အကြားတွင် အထက်နှင့်အောက် အရပ် တို့ကို စုန်ချည် ဆန်ချည် လမ်းသလား နေသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့အတွက် စိုးရိမ်သည်။ သို့သော် သူသည် ဂျပန်လို ထမင်းစား ရေသောက် ခပ်သွက်သွက် ပြောနိုင်ပြီ ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်ထက် စာလျှင် များစွာ တပန်း သာပေသည်။ ကျွန်တော်ကား ဂျပန်ခေတ် တခေတ်လုံး၌ "ဝါကာရီမဆင်း" (နားမလည်ဘူး) ဟူသော စကား တလုံး ကိုပင် အနိုင်နိုင် ကျက်မှတ် ထားရသူ ဖြစ်သည်။

ဦးပဋ္ဌင်း ထိုရောက်စက ကျွန်တော်သည် ဦးပဋ္ဌင်းကို အကဲခတ်၍ မရပါ။ ဂျပန်တို့နှင့် ထွေလား၊ လုံးလား လုပ်နေသည်ကို ပင်လျှင် ကျွန်တော်က မနှစ်မြို့။ သို့သော် မနှစ်မြို့ကြောင်း ကိုလည်း ပြောမပြဝံ့။ သူကား ကျွန်တော်၏ စိတ်ဓာတ် အရင်းခံကို နားလည်သူ ဖြစ်၍ ကျွန်တော် အပေါ်၌ မူမပျက် ဆက်ဆံ သွားနိုင် စေကာမူ ကျွန်တော်ကား သူနှင့် လေးငါးနှစ်မျှ ကွဲကွာ နေခဲ့သောကြောင့် သူ့ကို ပြန်းစား အကဲ မခတ်တတ်ပါ။

သို့သော် (၃၂) ပတ်လမ်း၏ ပုံးနိ ကျင်းထဲတွင် ညဥ့်အခါ လသာသာ၌ နှစ်ဦးသား ခိုကြရင်း စကားရိပ်၊ စကားငွေ့တို့ ပေါ်လာပါသည်။ သူ့

ရင်တွင်း၌ အလွန် စိုးရိမ်နေသော အချက် တခု ရှိနေသည်။ ထိုအချက်မှာ အခြား မဟုတ်ချေ။ "ရဲဘော်တို့၌ ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ် ပြင်းပြလျက် ရှိနေပြီ။ သို့သော် လူကြီးပိုင်းက မည်သို့ သဘောထား ကြသနည်း။" ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

သည်ကိစ္စမှာ အဖြေရ အလွန် ကြပ်သော ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ သဘောထားကို နည်းလည်၍ အလိုက် သိကြလျှင် ထိုကိစ္စကို အဖြေ ပေးရန် လွယ်ပေ လိမ့်မည်။ အထူးသဖြင့် ဦးပဥ္စင်း ကိုယ်တိုင်က သဘောပေါက်လျှင် ကျွန်တော် အဖို့ ဖြေရန် ဝန်မလေး။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဦးပဥ္စင်း၏ သဘောကို နှိုက်ကြည့်ရ ပြန်သည်။ ပထမသော် ဦးပဥ္စင်းသည် ကျွန်တော့်အား မယုံသင်္ကာ ရှိ၍ စကားများကို ထိမ်ချန် ထားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တွက်ဆသည်။ သို့သော် တညသ၌ ဦးပဥ္စင်းသည် သူ့ရဲဘော်များ၊ အစီအစဉ်ကို ဖွင့်ချလေသည်။ ဦးပဥ္စင်းမှာ ကျွန်တော် ထင်သည်ထက် ပို၍ လက်မြောက် နေသောကြောင့် ကျွန်တော် များစွာ ထိတ်လန့် သွားပေသည်။

ထိတ်လန့်မည် ဆိုလျှင် ထိတ်လန့် လောက်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဟူမူ အချိန် မကျမီ မီးထလျှင် အကြံအစည်များ ပျက်ဖို့သာ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်လော။

"ကိုယ်တော်၊ တပည့်တော် တခု ပြောချင်တယ်။ ကိုယ်တော့် ရဲဘော်တွေကို ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်ထားလို့ မရဘူးလား။"

"အချိန်ကိုတော့ စောင့်နေ ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်ကို စိတ်နာလာတဲ့ စိတ်ဓာတ်က ဖုံးမရ၊ ဖိမရ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဒီတော့ ရဲဘော်တွေဟာ အချက် ပေးတာ ကိုတောင် စောင့်ချင်မှ စောင့်မယ်။ ကျုပ် စိုးရိမ်တာ တချက်ပဲ ရှိတယ်။ တကယ်လို့ အချိန် မကျခင် တစုံတခု ဖြစ်ရင် ကျုပ်တို့ အစိုးရပိုင်းက ခေါင်းဆောင်များက ဘယ်လို သဘော ထားမလဲ။ ဒါကို သိချင်တယ်။ ရှင်းရှင်းပဲ တကာကြီး။ သခင်နု ဘယ်လို သဘော ထားမလဲ။"

"ဟာ ကိုယ်တော်ဟာက မမေးအပ်တာ မေးနေတယ်။ ကိုယ်တော် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသမှာ နေပြီးတော့ သခင်နုနဲ့ ဂျပန် တွေနဲ့ဟာ ခဏ ခဏ စကား များရတယ် ဆိုတာ မကြားဘူးလား။"

"ရိပ်တော့ ရိပ်မိ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာအောင်လို့ တကာကြီးကို မေးရတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အချိန် မကျခင် အုံကြွ လာလို့ ရှိရင် ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို ဗမာ အစိုးရဟာ တန်ဆာခံ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ ဂျပန်ဟာ ရဲဘော်တွေကို နှိမ်နင်းဖို့ အတွက် ဗမာ အစိုးရ အာဏာပိုင် တွေကို အသုံးချ လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို အသုံးချလို့ အခြေအနေ ရှုပ်ထွေး လာရင် ဂျပန်ကို ချိန်တဲ့ မြှားဦးဟာ တိုင်းရင်းသားချင်း ပြန်ထိ လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကျုပ် ရဲဘော်များ အတွက် ဆိုရင် သေချာပေါက် ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် မေးရတာပဲ။"

ည လကလေးက ခပ်သာသာ။ ဥသြက ခဏ ခဏ ဆွဲပါသည်။ အမှန်မှာ ယင်းသို့ ဥသြ ဆွဲ၍သာလျှင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ထဲ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ကျွန်တော် တို့၏ ဖုံးခိုကျင်းမှာ ဂျပန် ကင်ပေတိုင်၏ တိုက်နှင့် အလွန်ဆုံး ကိုက်နှစ်ရာ မျှသာ ကွာပေ လိမ့်မည်။

"ကိုယ်တော် တပည့်တော်တို့ လူငယ်ပိုင်းက ခေါင်းဆောင်တွေ အားလုံးဟာ အရေးကြုံရင် ပါးစပ်ကို လုံအောင် ပိတ်ပြီး အလုပ် လုပ်ကြမှာပဲ။ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကိုယ် ပိပိရိရိ လုပ်သွားဖို့လဲ လိုတယ်။"

ကျွန်တော်က ယင်းကဲ့သို့ စကားရိပ် ပေးလိုက် ပါသည်။ သခင်နုနှင့် စပ်လျဥ်း၍ မူကား ကျွန်တော် အမြင်၌ သခင်နု၏ ဂုတ်ပေါ် ဂျပန် ဓား ဝဲနေသည် ကိုသာ မြင်ကြောင်း ပြောပြ လိုက်ပါသည်။ အမှန်မှာ ဦးပဥ္စင်းသည် ဗိုလ်ချုပ် အားကိုးနှင့် ရှက်ဆောင် ရမည့် လုပ်ငန်းတွင် သခင်နု ကိုလည်း အားကိုး အားထား ပြုချင်သည်။ သို့သော် သခင်နု၏ လုပ်ငန်းမှာ သူ့ကိုယ်ကို သူ တန်ဆာခံ အဖြစ်ဖြင့် ဂျပန် လက်သို့ အပ်ကာ ရဲဘော် တို့ကို လွတ်အောင် တနည်းတလမ်း ကြံစည်ရမည့် လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ သူ့ အဖြစ်မှာ ဤမျှ ဆိုးရွား နေချိန်ဝယ် ဦးပဥ္စင်း တို့က ကိုယ့်ဒူး ကိုယ်ချွန် စွန့်လုပ်ကြရ ဖို့သာ ရှိသည်။

ဦးပဥ္စင်းသည် အတော် သဘော ပေါက်သွား ပြီးလျှင် အားတက်သော အမူအရာကို ပြသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းဆောင်ကြီး တဦးက သူတို့ လုပ်နေသော လုပ်ငန်းကို မည်သို့ သဘော ထားမည်ကို ကျွန်တော်အား မေးပြန်သည်။

"ဒီ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ သဘောထား ဘယ်လောက်ပဲ ကွဲကွဲ ဗိုလ်ချုပ် လုပ်သမျှကို မသိချင်ယောင် ဆောင်ရမှာဘဲ။"

"ဒါဆိုရင် ကျေနပ်ပြီ။"

ဦးပဥ္စင်း အမှန်ပင် ကျေနပ် သွားချေပြီ။ သို့သော် အခြေအနေကား တင်းမာ လာလေပြီ။

တပေါင်းလ။ နေက အလွန်ပူသည်။ အခြေအနေလည်း ပူလာပြီ။ ဦးပဥ္စင်းကား ရန်ကုန်မှ ခေတ္တ ပျောက်ကွယ် သွားပြန်သည်။ သူပျောက်ကွယ် နေစဉ် အတော အတွင်း အရေးတကြီး ကိစ္စချည်းသာ ပေါ်သည်။ ကျွန်တော်၌ကား တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ကင်းမဲ့ နေချိန်၌ အလွန်ပင် သောက ရောက်ရ လေတော့သည်။

သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်၏ စည်းရုံးမှု လုပ်ငန်း မည်မျှ တာသွားသည်ကို ဦးပဥ္စင်း ပြောပုံ၊ ဆိုပုံ တို့ဖြင့် သိသာ နိုင်ပေပြီ။ ထို့ကြောင့် သောကများ အကြား ထဲမှ မျှော်လင့်ချက်သည် ကျွန်တော့်အား စိတ်မငယ် စေရန် ဖန်တီးလျက် ရှိချေသည်။

တနေ့သော် ဗိုလ်ချုပ်သည် ရွှေတိဂုံ ဘုရား၏ အနောက်ဘက်တွင် သူ၏ ရဲဘော် တပ်မတော်သား တို့အား စည်းဝေး စေ၍ "ရန်သူကို ထွက်တိုက်လော့" ဟု အမိန့် ပေးလေ တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုတပ်မတော် ဗိုလ်ရှု သဘင်ကို တက်၍ ကြည့်ချင် ပါသည်။ သို့သော် ထိုနေ့က သခင်နု၏ မှာကြားချက် အရ ကိစ္စ တရပ်ကို ဆောင်ကြဉ်း နေရ၍ မရောက်ခဲ့ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဗိုလ်ရှု သဘင်ကို ကျင်းပ နေချိန်ဝယ် ကျွန်တော်သည် ဝါဒ ဖြန့်ချီရေး ဝန်ကြီး ဌာနနှင့် ပြည်ထဲရေး ဌာန နှစ်ခု ကြားဝယ် ဘိုင်စကယ် တစင်းဖြင့် ကူးချည်သန်းချည် လုပ်ကာ ဗျာများ နေခဲ့ပါသည်။ ဘာကိစ္စ ဟူ၍ ကောင်းစွာ မမှတ်မိ။

ကျွန်တော်သည် ဘောင်ဒရီ လမ်းမှ ဗဟန်းသို့ ဘိုင်စကယ် စီး၍ လာခဲ့ပါသည်။ ကန်တော်မိတ် ရုံရှေ့တွင် တခဲနက် မျှသော လူထုကြီးသည် ဗမာ့ တပ်မတော်သား တို့ကို ဝဲယာ ညှပ်လျက် ကြိုဆိုကာ ကောင်းချီး သြဘာ ပေးနေ ကြပါသည်။ ခေတ်အလိုက် ပေါ်သမျှ ပန်းတို့နှင့် သပြေခက် တို့သည် တပ်မတော်သား များ၏ ချီတက်ရာ ခရီးတွင် အောင်ပါစေ ဟူသော တိတ်နိမိတ်ကို ဆောင်ကာ ပြန့်ကျဲလျက် နေပေသည်။ ကျွန်တော်သည် တပ်မတော်၏ တစိတ်တဒေသ ကိုသာ မြင်လိုက်ရ သော်လည်း လူထု တရပ်လုံး၏ ဆန္ဒမှာ အဘယ်သို့ ရှိနေသည်ကို ကောင်းစွာ အကဲခတ် မိပါသည်။ ထိုစဉ်က ရဲဘော်သည် လူထု၏ အသဲစွဲ ဖြစ်သည်။ "ပျိုတိုင်း ကြိုက်ပါတဲ့ နှင်းဆီခိုင်" ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဗဟန်းမှ တဖန် ပြန်လှည့်၍ လောင်းဝစ္စလမ်း နံပါတ် (၂) သခင်နု အိမ်သို့ သွားပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်၏ ဗိုလ်ရှု သဘင်သို့ သခင်နုလည်း တက်ရောက် နေလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် သခင်နုသည် ထိုနေ့က အိမ်တွင် နေပါသည်။

"ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့၊ တပ်မတော် ချီတက်တာ မင်းသွား ကြည့်သေး သလား။" ဟု ခရီး ရောက်မဆိုက် သခင်နုက ကျွန်တော်အား မေးပါသည်။

ကျွန်တော်က ထိုနေရာသို့ တက်ရောက် လိုသော်လည်း သခင်နု မှာကြားသော ကိစ္စကြောင့် မရောက်နိုင်ကြောင်း၊ ဗဟန်း လူထု သြဘာ ပေးပုံ ဝိသေသ ထူးခြားကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောပြပါသည်။ သခင်နုက ကျွန်တော် ပြောပြသည်ကို နားထောင်ရင်း စိတ်တွင် ထိခိုက် သွားပုံ ရပါသည်။

"ငါတော့ကွယ် လူတွေ ဒီလောက် စိတ်အား တက်ကြွ နေတာတွေ၊ ရဲဘော်တွေ စစ်မြေပြင် ချီတက်တာတွေ မြင်ရရင် စိတ်မထိခိုက်ဘဲ နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါတော့ တမင်ကို မသွားဘူးကွဲ့။" သခင်နုက သည်လို ပြောလိုက်သော အခါ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ ထူးဆန်း သလိုလို ထင်မိပါသည်။ သို့သော် နောင်တနေ့၌ တပ်မတော် နှင့်တကွ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းပါ ပျောက်ချင်း မလှ ပျောက်သွားကြောင်း သိရသော အခါ သခင်နုသည် ကျွန်တော့် ရှေ့တွင် ဣန္ဒြေ ဆယ်ခဲ့သည်ကို ကောင်းစွာ သဘော ပေါက်မိ ပါတော့သည်။

များမကြာမီ ဦးပဠွင်း ပေါက်လာ ပြန်သည်။ သူသည် သခင်နု၏ ဇာတာကို တွက်ချက် ကြည့်လိုသည်ဟု ကျွန်တော့်အား ပူဆာ ပါသည်။ ကျွန်တော့်၌ သခင်နု၏ ဇာတာ မရှိပါ။ သို့သော် ဝါဒ ဖြန့်ချီရေး ဌာနတွင် အတွင်းဝန် လုပ်နေသော ဦးထွန်းစိန်၏ လက်တွင် သခင်နု၏ ရက်ချုပ် ရှိသည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိ၍ ဦးထွန်းစိန် ထံမှ တောင်းယူ၍ ပေးလိုက် ပါသည်။

"သခင်နု ခြေတောက်မှာ ဒဏ်ရာ အနာတရ ရဖို့ကိန်း မြင်တယ်။ ဒါကလွဲပြီး သည့်ပြင် ဘာ အန္တရာယ်မျှ မရှိဘူး။ ဒီအန္တရာယ် ကလေးကို သူ ကြုံပြီးရင် မကြာပါဘူး။ ယခုထက် တက်သွားဖို့ပဲ ရှိတယ်။" ကျွန်တော်သည် ဗေဒင်ကို စိတ်ဝင်စား တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲတွင် ဂျပန်က သခင်နုကို သေနတ်နှင့် ချိန်၍ ဂျပန်ပြည်ကို ခေါ်သွား လိမ့်မည် ကိုသာ မြင်နေ ပါသည်။ သို့သော် ဦးပဠွင်းက သခင်နုသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပြင်ပသို့ ရောက်ရမည့်ကိန်း မရှိဟု အတပ် ဟောပါသည်။

"ဗိုလ်ချုပ် အတွက်လဲ အန္တရာယ် မမြင်ဘူး။ သခင်နု အတွက်လဲ အန္တရယ် မမြင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထန်းတပင်က ထကြ ကြွကြတယ် ဆိုရင် ကျုပ်လဲ ညောင်တုန်းကို ပြန်ဦးမှပဲ" ဟု ဆိုကာ ညောင်တုန်းဘက်သို့ ပြန်ကြွ သွားပါသည်။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန် အနီးအနား၌ ဆိုလျှင် ထန်းတပင်က တော်လှန်းရေးကို စ၍ လုပ်ခဲ့သည်။ ဤအတောအတွင်း ရန်ကုန် တမြို့လုံးမှာ ဂျပန် စစ်သားတို့၏ လက်တွင်း၌ ရှိသည်။ ဤအတောအတွင်း ကျွန်တော်တို့ မြို့မှ ရဲဘော် စစ်ပြေးများသည် ကျွန်တော့် အိမ်သို့ လာကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ၎င်းတို့အား ထမင်း စားချိန်၌ အိမ်တွင် စားစေ၍၊ အိပ်ချိန် ဗဟန်းရှိ ကျွန်တော့် အမေ ဇရပ်တွင် အိပ်စေ ပါသည်။ ကျွန်တော့် တဲအိမ်ကို ဂျပန် ကင်ပေတိုင်တို့ လာရောက် ရှာသည့် နေ့မှ စ၍ကား ရဲဘော် တို့ကို ဇရပ်၌သာ စားစေရန် စီစဉ် ခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် သခင် ဝတင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသား သာလျှင် ဂျပန်၏ အရိပ်ခြေကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်၏ တဲ၌ပင် မှုမပျက် နေနိုင် ခဲ့ကြပါ၏။

သို့နှင့်ပင် ဂျပန် တော်လှန်ရေးလည်း လေးငါးလ အတွင်း ပြီးဆုံး သွားခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်သည် "အာဇာနည် မိခင် ပြဇာတ်" ကို ရေးခဲ့စဉ်က တချက် တချက်တွင် ကျွန်တော်၏ မိခင် မျက်နှာကို ပြေး၍ မြင်မိခဲ့သည်။ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း စိတ်လေး မိသည်။ ယခုမူကား အထူး စိတ်လေးဖို့ မရှိတော့ပြီ။ ကျွန်တော် မိခင်မှာ အညတရ မထင်ရှားသော အာဇာနည် မိခင် ဖြစ်နေချေပြီ တကား။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူသည် သား တယောက်၊ မောင်အရင်း တယောက်၊ မောင်ဝမ်းကွဲ တယောက် တို့ကို ဗိုလ်ချုပ် ခေါင်းဆောင်သော တော်လှန်ရေး၏ ယဇ်ပလ္လင်၌ ပူဇော်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။ တည၌ သန်းကောင်ယံ အချိန်ဝယ် ရန်ကုန်မြို့ တမြို့လုံး သောသောညံမျှ ဉသြ မှုတ်လေသည်။

ဂျပန် လက်နက် ချ၍ ဒုတိယ စစ်ကြီး ပြီးလေပြီ။ အများ တကာတို့ ဝမ်းသာ အားရ ရှိကြလေပြီ။

သို့သော် ကျွန်တော်ကား ဝမ်းမသာနိုင်။ ကျွန်တော်၏ ဇနီးသည် ဉသြသံနှင့် အတူ ပြင်းပြစွာ ငိုကြွေး လေသည်။ ကျွန်တော်ကား မငို၊ ကျွန်တော့် မျက်စိ ထဲတွင် မျက်ရည် တို့သည် ခန်းခြောက် ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် မျက်စိထဲ တွင်ကား တိုက်ပွဲ အသီးသီး တို့သည် သာလျှင် ထင်မြင်၍ လာလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် အဘယ်မှာနည်း။ ကျွန်တော် ဤသို့ တမ်းတ မိ၏။ ရန်ကုန်မြို့၌ ကျန်ရစ်သော တော်လှန်ရေး သမားများ ကလည်း ယင်းသို့ တမ်းတ

ကြသည်။ မျှော်လင့် ကြသည်။ မေးမြန်း ကြသည်။

တနေ့သော် ဗိုလ်ချုပ်သည် ၃၂ လမ်း ရွှေတောင်ကြား လမ်းသို့ ရောက်လာ ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်ကား ထိုနေရာသို့ နေ့စဉ် ရောက်နေကျ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် မရောက်မီ ကပင်လျှင် ဒီးဒုတ် ဦးဘချို၊ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၊ ဗိုလ်နေဝင်း၊ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဗိုလ်အောင်ကြီး စသည် တို့သည် ၃၂ ရွှေတောင်ကြား လမ်းကို ဌာနချုပ် အဖြစ်နှင့် ဖွင့်လှစ်လျက် ထားရှိ ကြပြီ။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ် မလာသေးမီ အနာဂတ် လုပ်ငန်းစဉ် အတွက် ဘာမျှ ထုတ်ဖော် ကြေညာခြင်း မပြုနိုင်ကြ သေးချေ။ ဗိုလ်ချုပ် ရောက်လာသော အခါ ထို ဌာနချုပ်မှာ အသက်ဝင် လာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ် ရောက်နေပြီကို မသိပါ။ မြောင်းမြ၏ အခြေအနေကို ဒီးဒုတ် ဦးဘချိုထံ အစီရင် ခံနေကျ ဖြစ်သည့် အတိုင်း လာခဲ့ ပါသည်။ ဦးစွာ ပထမ ဗိုလ်အောင်ကြီးနှင့် တွေ့၍ ဖျာပုံနယ် တော်လှန်ရေး အလုပ် တို့ကို ဗိုလ်အောင်ကြီး ထံမှ တဆင့် စကား ကြားခဲ့ရ လေရာ များစွာမှ နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိ ပါသည်။

ထိုနောက် ဗိုလ်အောင်ကြီး ကပင်လျှင် ဗိုလ်ချုပ် ရောက်ပြီဟု ကျွန်တော်အား ပြောသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် ရှိရာ အခန်း တံခါးကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်မိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ဖြူဖပ် ဖြူယော်နှင့် ပင်ပန်းသည့် လက္ခဏာကို ပြနေ ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သော အခါ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက် ပါသည်။

"ဗိုလ်ချုပ် နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်။"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

"ငှက်ဖျား မိလာသဗျာ။ အတော် အခံရ ဆိုးတယ်။ ခုတော့ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားရော ဘယ်နှယ့်လဲ။"

ကျွန်တော်သည် တော်လှန်ရေး အတွင်း ဖြစ်ပုံ ပျက်ပုံ တို့ကို အတိုချုံး၍ ပြောပြ လိုက်ပါသည်။ မြောင်းမြမြို့မှ ရဲဘော်တို့ ဖြစ်ပုံ ကိုလည်း ပြောပြပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် အတန်ကြာ တွေဝေ နေ၍ "အေးဗျာ ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ဒီလို ဖြစ်တတ်တာ ပဲဗျာ့။" ကျွန်တော့်အား တရား ချလေသည်။

"ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဝမ်းမနည်း ပါဘူးဗျာ့။" ဟု ကျွန်တော်က ပြောရင်း နောက်ဘက်သို့ လှည့်အကြည့်တွင် ဒီးဒုတ် ဦးဘချို၊ ဦးချစ်မောင် စသည် တို့ကို တွေ့ရ၍ အလိုက်သိစွာ အားလုံး တို့ကို နှုတ်ဆက် ခဲ့ပြီးလျှင် ရဲဘော်တို့ အတွက် ဝမ်းဘဲဥ ရေလုံပြုတ် ကုလားဟင်း ချက်နေသော ခင်မျိုးချစ် ရှိရာ စားဖိုဆောင်သို့ ထွက်လာ ခဲ့လေသည်။

ထိုနောက် ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင် ရှိသော မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းများ၏ အိမ်တို့ကို လိုက်လံ ရှာဖွေ၍ လည်ပတ်၍ နေခဲ့ပါသည်။ တနေ့သော် ကျွန်တော်၏ မိဘများ၊ ဦးလေးများနှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်သူ ပဲ့ (ခ) လိုင်းရှိ ပွဲစားကြီး ဦးယုကြုံနှင့် ဒေါ်အုံးတင်တို့ ထံသို့ ရောက်သွား ပါသည်။

ထိုအိမ်တွင် မမျှော်လင့် ဘဲလျက် ဆရာ ဒီးဒုတ် ဦးဘချိုနှင့် သွား၍ တွေ့ပါသည်။

ဆရာ ဦးဘချိုက တော်လှန်ရေး ခေတ်မှ စ၍ ဦးယုကြုံသည် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ အောက်သို့ မဆင်းဘဲ ဂျပန်တို့နှင့် ဝေးစွာ ရှောင်ရင်း တော်လှန်ရေး အတွက် တိတ်တိတ်ပုန်း ကူညီခဲ့ပုံ တို့ကို ပြောပြပါသည်။

"ဟေ့၊ ဒီအိမ်ဟာ တခြားအိမ် မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ စားအိမ် သောက်အိမ်ပဲ။ အခုလဲ ဗိုလ်ချုပ် ဒီမှာ ညစာ စားလိမ့်မယ်။ ဗိုလ်ချုပ် နလန်ထကို ပြုစုနေတာ ဒေါ်အုံးတင် ပဲကွဲ့။" ဟု ပြောပြ လေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးယုကြုံနှင့် ဒေါ်အုံးတင် တို့ကို တော်လှန်ရေးနှင့် ဆက်စပ်၍ မကြည့်မိပါ။ ယခုမှပင် အကြောင်းစုံ တို့ကို သိရ၍ ၎င်းတို့အား ပိုမို ကြည်ညို မိပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ယခုကဲ့သို့ မှတ်မိသမျှ အကြောင်းအရာ တို့ကို ပြောပြ နေသည်မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်၌ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး လူထု၏ အစိတ်အပိုင်း မှန်သမျှကို စု၍ စည်းတတ်သော သတ္တိရှိကြောင်း ထင်ရှား စေလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးယုကြုံနှင့် ဒေါ်အုံးတင် ကဲ့သိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ တော်လှန်ရေးမှ အကျိုးအမြတ် တို့ကို ခံစားရန် ရည်သန်သူများ မဟုတ်ကြချေ။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ၎င်း၏ လမ်းစဉ်ကို ကြည်ညို သူများသာ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် ယခုတိုင် မိမိ အိမ်တွင်းဝယ် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နှင့် ကိုယ့်လုပ်ငန်း ကိုသာ ကိုယ်လုပ်လျက် ရှိကြပေသည်။ ယခုအခါ ၎င်းတို့ကို ဗိုလ်ချုပ်၊ တော်လှန်ရေးနှင့် ဆက်စပ်၍ မည်သူမျှ ကြည့်ကြ လိမ့်မည် မဟုတ်။

စင်စစ်ကား ဗိုလ်ချုပ်ကို ပြုစု ကျွေးမွေး ခဲ့သော ဒေါ်အုံးတင်သည် သင်္ခါရ သဘော အတိုင်း ရွေ့လျော ခဲ့လေပြီ။

ထိုနေ့ ကမူကား ညနေ စောင်းလောက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ဒေါ်အုံးတင် ထံသို့ ရောက်လာ ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှာ ယခုအခါ အတော်ပင် အားအင် ပြည့်တင်း၍ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိနေပြီ။ ထိုနောက် ဗိုလ်ချုပ်သည် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု၏ နောက်ဆုံး ကဏ္ဍကို အားသွန်၍ လုပ်ဆောင် ခဲ့လေသည်။

နေသူရိန် အစည်းအဝေး၊ ကန္ဒီ စာချုပ် ၊ မြန်မာ့ မျိုးချစ် တပ်မတော် ၊ တောင်တန်းသားတို့ ညီညွတ်ရေး၊ ပင်လုံစာချုပ် ၊ တနှစ်အတွင်း လွတ်လပ်ရေး ရစေ့မယ် စသော အသံ တို့သည် ၁၉၄၆ – ၄၇ ခုနှစ်တွင် ဆက်တိုက် ထွက်လာ ခဲ့လေသည်။

တောင်တန်းသားတို့ မပါသော လွတ်လပ်ရေးသည် ခြေလက် အင်္ဂါ မပြည့်စုံသော ကိုယ်ခန္ဓာသာ ဖြစ်ချိမ့်မည်။ ဤအချက်ကို ဗိုလ်ချုပ် သဘော ပေါက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် သဘော ပေါက်သည်ထက် ပိုမို ထူးခြားစွာ နယ်ချဲ့တို့က သဘော ပေါက်ကြ ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် နယ်ချဲ့ တို့က အိန္ဒိယနှင့် ပါကစ္စတန် ခွဲသလို မြန်မာနှင့် တောင်တန်းသား တို့ကို ခွဲထုတ် လိုသည်။ လေဘာ အစိုးရ၏ သဘောထားမှာ ဤမျှလောက် ရိုင်းပေ လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ပါ၏။ သို့သော် မြန်မာ့ မြေပေါ်တွင် ခြေတော် တင်နေကြသော ဗြိတိသျှ ဗျူရိုကရက် တို့ကား နယ်ချဲ့စိတ် မကုန်သေးချေ။ မြန်မာ တို့ကို လက်စား ချေလိုသည့် သဘောထားများ ရှိနေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ တမျိုးသားလုံး အကဲခတ် မိကြသည်။

မြန်မာနှင့် တောင်တန်းသားတို့ ညီညွတ်မှု အုတ်မြစ်ကို ဦးစွာ ပထမ ချနိုင်သူမှာ ဗိုလ်ချုပ် သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ကရင် – မြန်မာ အဓိကရုဏ်း ဖြစ်နေသည့် အကြား ထဲမှ ကရင်ရော မြန်မာပါ ယုံကြည် အားထားခြင်း ခံရအောင် ရှေ့ဆောင် လမ်းပြ လုပ်သူမှာ ဗိုလ်ချုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤ အောင်မြင်မှု တခုထဲ နှင့်ပင် ဗိုလ်ချုပ်၏ အမည်ကို အနာဂတ် ရာဇဝင်တွင် ရွှေစာလုံးဖြင့် စာတင် ထိုက်လှသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် တောင်တန်း ပြဿနာ ဖြေရှင်းရေး၌ သူ၏ အစွမ်းကို သူ ယုံကြည်သည်။ သို့သော် အဖျက်အဆီး အင်အားလည်း မသေးလှ သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဝန်ခံကြရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က "ရန်ကုန် ရေဒီယို" ဟု ခေါ်သော အသံလွှင့် ဌာနသည် ရှမ်းပြည် ဒေသဆိုင်ရာ ခေါင်းဆောင်များ နေထိုင် ခဲ့ကြသည့် ရွှေတောင်ကြား ရပ်ကွက်၌ တည်ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကား အသံလွှင့် ဌာနတွင် အလုပ် လုပ်နေစဉ် ဖြစ်၍ ရှမ်းပြည်ဒေသ ခေါင်းဆောင်များ၏ သဘောထား တို့ကို လေ့လာခွင့် ရခဲ့ပေသည်။

ရှမ်းပြည်ရှိ ပြည်သူ့ ထင်မြင်ချက်ကို ပုံသွင်း ပေးနိုင် သူတို့မှာ ထိုစဉ်က ညောင်ရွှေ စော်ဘွားကြီး စောရွှေသိုက်နှင့် မိုင်းပွန် စော်ဘွားတို့ ဖြစ်သည်။ ညောင်ရွှေ စော်ဘွားကြီးမှာ အနုပညာ သမား ဖြစ်ရကား ဆရာ ဦးဘချိုနှင့် များစွာ ချစ်ကျွမ်း ဝင်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် သခင်နု တို့ကိုလည်း ကြည်ညို လေးစားသည်။ မိုင်းပွန် စော်ဘွားကား ညောင်ရွှေ စော်ဘွားကြီးနှင့် တသဘောတည်းပင် ဖြစ်သည်။

မြန်မာ့ နိုင်ငံရေးရာမှာ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ နိုင်ငံရေးသာ ဖြစ်သည်။ ယနေ့တိုင် မူကို စွဲ၍ လုပ်သော နိုင်ငံရေး မဟုတ်သေး။ ထို့ကြောင့် "ပုဂ္ဂိုလ်ခင်မှ တရားမင်သည်" ဟူသော မြန်မာ့ ဆိုရိုး အတိုင်း ပုဂ္ဂိုလ် အချင်းချင်းတို့ ခင်မင်မှုသည် အရေး ကြီးပေသည်။ ယခု အခြေတွင် ခေါင်းဆောင် အချင်းချင်းတို့ ချစ်ကြည်စွာ ရှိကြသည်မှာ အားရစရာ ကောင်းလှပါ၏။ သို့သော် အောင်ဆန်း – အက်တလီ စာချုပ် ချုပ်ဆို ပြီးသည့် အထိ တောင်တန်း ဒေသ ပြဿနာကို စိတ်ချရ နိုင်သည်ဟု မယူဆ နိုင်ချေ။

ကျွန်တော် စိတ်တထင့်ထင့် ရှိမိသည်။ ထို့ကြောင့် မိုင်းပွန် စော်ဘွားနှင့် နှစ်ဦးချင်း ဆုံမိသည့် အခါ အခြေအနေကို မေးမြန်း စုံစမ်း ကြည့်မိသည်။

"ရှမ်းပြည် အတွက်တော့ ဗမာဘက်က စိုးရိမ် ပူပန်စရာ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး" ဟု ရှမ်းပြည် ကိုယ်စားလှယ် တို့အား ဧည့်ခံသော လက်ဘက်ရည်ပွဲ တပွဲ အပြီးတွင် မိုင်းပွန် စော်ဘွားက ကျွန်တော့်အား ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လက်ရှိ အခြေအနေ တို့ကို ယင်းကဲ့သို့ မမိုတ်မသုံ လေ့လာ သုံးသပ် နေစဉ် တနေ့သ၌ ဘုရင်ခံ၏ အတိုင်ပင်ခံ အဖွဲ့ ဒုတိယ သဘာပတိ ဦးအောင်ဆန်းသည် အသံလွှင့်ရုံသို့ လာ၍ အသံလွှင့်မည် ဟူသော အကြောင်းကြားချက်ကို ရရှိ လေသည်။

"ရန်ကုန် ရေဒီယို" မှာ မကြားတချက် ကြားတချက် အသံလွှင့်ရုံ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ညွှန်ကြားရေးဝန် ဦးခင်ဇော်နှင့် ကျွန်တော်သည် များစွာ စိတ်ပူပန် မိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် လူထု အစည်းအဝေး ပွဲတို့၌ စကားပြော ကျင့်သား ရနေသူ ဖြစ်သည်။ လဟာပြင်တွင် စကားပြောလေ့ ရှိသူမှာ အော် ပြောတတ်သော အလေ့ ရှိသည်။ မိုက်ခရိုဖုန်းတွင် ပါးစပ် တေ့၍ အော်ပြောလျှင် အသံ မကောင်း ဖြစ်တတ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့ ညနေတွင် ဗိုလ်ချုပ် စောင့်၍ မျှော်နေပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် အတူ လာပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော် အသံလွှင့် ဌာန ရောက်နေပြီကို မသိပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို တွေ့လျှင် အံ့အားသင့်ဟန် တူပါသည်။

"ခင်ဗျားကြီး ဒီရောက် နေသလား။"

ကျွန်တော်က "ဟုတ်ကဲ့" ဟု မပြောနိုင်ခင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ဒေါ်ခင်ကြည်ကို ညွှန်ကြားရေးဝန်၏ အခန်း၌ ထားခဲ့၍ အပေါ်ထပ်သို့ ဆောင့်ဆောင့်နှင့် တက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူနှင့် အတူ ထပ်ချပ် လိုက်၍ အသံလွှင့် ခန်းသို့ ဝင်ပါသည်။ ဦးခင်ဇော်လည်း အတူ ပါလာပြီးလျှင် မိုက်ခရိုဖုန်းကို အလောတော် နေရာ၌ ရှိစေရန် ပြင်ဆင် ပါသည်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်အား စကား ပြောသည့် အခါ နှစ်ယောက်ချင်း ပြောသလို ပြောပါဟု မှာပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် စကား တလုံး နှစ်လုံးကို စ၍ ပြောစဉ်က လေမှန်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း စကား ပြောသလို ပြောပါ၏ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသံ ကျယ်လောင် လာပြီးလျှင် လူထု အစည်းအဝေးတွင် စကား ပြောသကဲ့ သို့သော ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာ တို့ဖြင့် အော်ပါ လေတော့သည်။ လက်သီးကို ဆုတ်လိုက်၊ လက်ကို မြှောက်လိုက်နှင့်။

ထိုအခါ အသံလွှင့် စက်ခန်းမှ အသံ နိမ့်မြင့် ပြသော မီတာ၏ အိမ်မြှောင်မှာ ညာဘက်သို့ ပြေး၍ ရိုက်နေရာ အသံ ညှိသူတို့မှာ မျက်လုံး ပြူးကြရ လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ရှေ့ရှိ မိုက်ကရိုဖုန်းမှာ အသေ ဖြစ်နေ၍ ၎င်းကို မည်သို့မျှ ပြောင်းရွှေ့ မရနိုင် သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကို သတိ ပေး၍

ရနိုင်တော့သည် မဟုတ် သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပူအိုက်သော လှောင်ခန်းထဲတွင် ကျွန်တော် တို့သည် လက်ပိုက်၍သာ ကြည့်ခဲ့ရ ပါတော့သည်။

နောက်တနေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ် အသံလွှင့် သည်ကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်သော အားဖြင့် အသံလွှင့် စက်ကရိယာ တို့ကို တမျိုးတမည် လုပ်ထားသည့် အယောင်ယောင် ပြောကြ ဆိုကြသော စကား သံများကို ကြားခဲ့ရ လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ၁၉၄၇ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂ ရက်နေ့တွင် ဘိလပ်သို့ သွား၍ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ ပြီးနောက် "ကျုပ် ဘိလပ်က ပြန်လာတော့ ဘာပါ လာသလဲလို့ မေးကြတယ်။ ဘောင်းဘီ တစုံပဲ ပါလာတယ်။" ဟူ၍ အစချီသည့် အသံလွှင့် မိန့်ခွန်းကို ပြောကြားသော အပတ်၌ကား အသံလွှင့်ခြင်းမှာ အတော်ပင် ဟန်ထိ ပန်ထိ ဖြစ်လာ ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ ဟုတ်မှန်ပါလျှင် ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သည် ရွှေ့၍ ပြောင်း၍ရသော မိုက်ခရိုဖုန်းကို တပ်ဆင် လိုက်ပြီဟု ထင်ပါသည်။

အသံလွှင့်ခန်း၊ နောက်ဖက်၌ တံခါး တချပ် ရှိသည်။ များသော အားဖြင့် ည အသံလွှင့်ချိန်တွင် ထိုတံခါးကို ဖွင့်စမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ ပူအိုက် လှောင်စပ်သော အခန်း ဖြစ်၍ လေသာ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထား ရသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် ထိုစဉ်က တမျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဗိုလ်ချုပ် အခန်းတွင်းသို့ မဝင်မီ ဗိုလ်ထွန်းလှနှင့် တိုင်ပင် ကြည့်သည်။

"ဟေ့ – ကိုယ့်လူ၊ ဗိုလ်ချုပ် စကား ပြောတုန်းမှာ ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်ထား ချင်တယ်။"

ဗိုလ်ထွန်းလှသည် ပထမ၌ ကျွန်တော်၏ စကားရိပ်ကို သဘော ပေါက်ဟန် မတူပါ။ "သဘော ပါပဲဗျာ" ဟု ပြောရင်းက ရိပ်စားမိဟန် လက္ခဏာ ရှိလာသည်။

"ခင်ဗျားပဲ ကြည့်လုပ်ပါဗျာ၊ ဗိုလ်ချုပ်က သိပ်ဂွကျတဲ့လူ။ သူ့ အနားမှာ ကျုပ်တို့ စောင့်နေတာ ကိုတောင် မကြိုက်ဘူး။ သူ့ရှေ့မှာ စိုးရိမ်တကြီး မလုပ်နဲ့ဗျာ။ ဘုပြော နေဦးမယ်။"

ကျွန်တော် အံ့အား သင့်မိသည်။ အခန်းထဲ ဝင်၍ ကဗျာကရာ တံခါး ပိတ်မိသည်။ ပြန်ထွက် လာသော အခါ ဗိုလ်ထွန်းလှကို ကျွန်တော်က ညွှန်ကြားချက် ထုတ်လိုက်သည်။

"ဒီမှာ၊ ဗိုလ်ထွန်းလှ ဗိုလ်ချုပ် စကား ပြောနေတုန်းမှာ ဟောဒီ အခန်းဝက ဘယ်မှ မသွားနဲ့။ အခန်း ထဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်ထဲပဲ နေမယ်။"

ကျွန်တော်သည် မိမိ တာဝန် ဝတ္တရားနှင့် ဆိုင်လာလျှင် အစိုးရိမ် ကြီးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ အစိုးရိမ် ကြီးရသလဲဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိ မေးမိသည်။ မဖြေတတ်ပါ။

ကျွန်တော် ပြန်ထွက် လာသော အခါ ဗိုလ်ထွန်းလှက ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ့ အနီးအပါး၌ အစောင့်အရှောက်များ စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် "ဟေ့ – မင်း ဘာလုပ်တာလဲ" ဟု အော်ငေါက် တတ်ကြောင်း စိတ်ပျက်စွာနှင့် ထပ်မံ၍ ပြောပြ နေပါသေးသည်။

ဗိုလ်ထွန်းလှက ဤသို့ ပြောလေလေ၊ စိုးရိမ် မိလေလေ။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ စိုးရိမ်ချက်မှာ ရယ်စရာ လိုပင်။ ဗိုလ်ချုပ်ကို အများက ချစ်၏။ ယုတ်စွအဆုံး လူတရာမှာ ကိုးဆယ်ကိုးယောက် ချစ်၏။ သို့သော် လူတရာ အနက် ကျန်တယောက်က ... ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်၍ မတွေးဝံ့။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၇ ရက်နေ့ တညနေတွင် အသံလွှင့် ရုံသို့ ထူးဆန်းသော ကြေးနန်းစာ တစောင် ရောက်လာ လေသည်။ ထိုကြေးနန်းကို ပေးပို့သူမှာ တောင်တန်းသားများ ညွန့်ပေါင်း ကွန်ဂရက်၏ ဥက္ကဋ္ဌ တောင်ပိုင် စော်ဘွားပင် ဖြစ်လေသည်။ ကြေးနန်း၏ သဘောသွားမှာ ရှမ်း စော်ဘွားများနှင့် ချင်း၊ ကချင် ကိုယ်စားလှယ် များသည် တောင်တန်းသားနှင့် ဗမာတို့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ကြောင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် သံကြိုးစာ ဖတ်ရင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခုန်ပေါက် မိတော့သည်။ ဦးခင်ဇော်ထံ အပြေးအလွှား သွား၍ သံကြိုးစာပါ အကြောင်းအရာ တို့ကို သတင်းခန်းတွင် ထည့်ရန် တိုင်ပင် ပါသည်။ ဤသတင်း ထည့်လျှင် မုချ ထုချေလွှာ တောင်းကြ လိမ့်မည်။ ထိုအခါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေ ဖြစ်သမျှကို ခံရဖို့ တာဝန်ကို ယူကြ လိမ့်မည်။ ထိုတာဝန်ကို ယူရန် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး သဘောတူ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

ထိုည၌ နိုင်ငံရေး ရပ်ကွက်ပိုင်းတွင် လှုပ်ရှား သွားလေသည်။ ဦးခင်ဇော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသားကား ပြန်ကြားရေး ဌာနနှင့် ဘုရင်ခံ အိမ်တော်မှ လာသမျှ တယ်လီဖုန်းသံ တို့ကို ပြန်လည် ဖြေရှင်းရင်း နှင့်ပင် မနက်ဖြန် ဘာဖြစ်မည်ကို စောင့်မျှော် နေကြရ ပေသည်။

သို့သော် ကံအားလျော်စွာ ကြေးနန်း သတင်းမှာ အမှန်ကြီး မှန်နေ သောကြောင့် ဘာမှ မဖြစ်ပါ။ ဦးအောင်ဆန်းသည် အောင်မြင်မှုကို ရပါပြီ။

ပြန်ကြားရေး ဌာန ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးဝန် မစ္စတာ ဘင်တန်နှင့် အပေါင်းအပါများ ရပ်ကွက်က မူကား အသံလွှင့် ဌာနကို "ဖဆပလ ရေဒီယို" ဟု ကင်ပွန်း တပ်လိုက် ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့စက ဖော်ရွေဟန် လက္ခဏာ ရှိသော ဘင်တန်သည် ကျွန်တော်အား နှုတ်မျှပင် မဆက်တော့၊ သုန်မှုန်သော မျက်နှာထားဖြင့် အမြဲတမ်း ကျွန်တော်ကို အကဲခတ် လေသည်။

သို့သော် ဗြိတိသျှ၏ ဩဇာ မှိန်လေပြီကို နားလည် သွားသော ဘင်တန်သည် အင်္ဂလန်သို့ ဘင်သံ မဆင့်ဘဲ ပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ တတွေကား အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ် နေကြပြီးလျှင် ကျရောက် လတ္တံ့သော ဗမာ့ အနာဂတ် တရပ်ကို ဆက်လက် တွေးတောခြင်း မပြု။ သောကမီး ကိုလည်း မမွေးဘဲ နေလိုက်ကြသည်။

"ဘရင်းဂန်း အလက် ၂၀၀ - ပျောက်ဆုံးခြင်း။"

ခြောက်လိုင်း စာလုံးများသည် သတင်းစာ မျက်နှာဖုံး များထဲမှ နေ၍ ကျွန်တော့်အား ဖြဲ၍ ခြောက်ပြန်သည်။ ပူပန်သော စိတ်လဲ ဝင်လာ ပြန်သည်။

သို့သော် ၁၉၄၇ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၃ ရက်နေ့က မြူနီစီပယ် ခန်းမကြီး လေသာဆောင်မှ နေ၍ ဗိုလ်ချုပ် မြွက်ကြားသော မိန့်ခွန်း အတွက် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ရှုပ် နေကြရစဉ် စိုးရိမ် ပူပန်မှု တို့သည် တဒင်္ဂမျှ ပျောက်ကွယ် နေခဲ့ပြန်သည်။ အလုပ်အားသော အချိန်တို့ မူကား ထိုဘရင်းဂန်း အလက် ၂၀၀ ကို မျက်စိထဲတွင် မြင်နေရ ပြန်သည်။

ထိုနောက် တရက် နှစ်ရက်ခန့် ကြာသော အခါ ဆရာ ဦးဘချို၊ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၊ ဦးသိန်းဟန်၊ ဦးဝန်၊ ဦးခင်ဇော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ခြောက်ဦးသည် လွှတ်တော်သစ်၏ ဝရန်တာတွင် ဆုံမိကြ လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆုံမိသော အချိန်တွင် လွှတ်တော် အစည်းအဝေး ဟူ၍ မရှိပါ။ လူသွားလူလာ ကင်းရှင်း လှပါသည်။

မိုးမင်းသည် မရွာတချက်၊ ရွာတချက်နှင့်။ နေမင်းကလည်း မပွင့်တပွင့်။ တခါတခါ လေအေးက ဝှေ့သည်။ ဆရာ ဦးဘချို၏ ခေါင်းပေါင်းသည် တလျှပ်လျှပ် ဖြစ်နေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် အအေးဒဏ်ကို ကောင်းစွာ ခံနိုင်ရည် ရှိဟန် မတူ။ သူ၏ မိုးကာ အင်္ကျီကို ရင်တွင် ပွေ့၍ ထားသည်။

လွတ်လပ်ရေး ဟူသည်မှာ သေချာပြီ ဖြစ်၍ အနာဂတ် သာယာ ရွှေပြည်ကြီးကို တဦး တဦးစီ မိမိတို့ သဘော အတိုင်း စိတ်ကူးဖြင့် ခြယ်လှယ် နေကြသည်။

သူတပါး စိတ်ကို ကျွန်တော် မပြောတတ်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲ၌ကား ဂျပန်ခေတ် တလျှောက်လုံး ခံစား ခဲ့ရသော ဒုက္ခ သုခတို့ နှင့်တကွ လက်ငင်းအားဖြင့် အလုပ် ပင်ပန်း ခဲ့သမျှ တို့သည် "အလုံးကြီး ကျသွား" သလို ကျသွား ခဲ့ပြီ။ သူတပါး စိတ်ကို တပ်အပ် သေချာစွာ မသိနိုင် စေကာမူ ကျွန်တော်တို့ ခြောက်ဦးသားသည် ထိုစဉ် ခဏ၌ စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်း တို့နှင့် တဒင်္ဂမျှ တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုနိုင် ပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် လွှတ်တော်၏ ဝရန်တာ ရှေ့သို့ မျှော်မှန်းလျက် ကြည့်နေသည်။ သူ၏ ရှေ့တည့်တည့်ဝယ် သူနှင့် တကွသော အာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ် ခုနစ်ဦး တို့အား ရည်စူး၍ စိုက်ထူရမည့် အထိမ်းအမှတ် တခု ပေါ်ပေါက် လာမည်ကို သူ မတွေးနိုင်ခဲ့။ သို့သော် အနာဂတ် မြန်မာပြည် မည်သို့ ဖြစ်သင့်သည် ကိုမူ သူ တွေးမိ ပေလိမ့်မည်။

"တော်ပြီဗျာ။ ကျုပ်တော့ နိုင်ငံရေး အနားယူပြီး စာကလေး၊ ဘာလေး ထိုင်ပြီး ရေးဦးမယ်။ ဒီမယ်ဗျာ၊ ဆရာရဲ့ ကျွန်တော်လဲ အနုပညာ သမားပါဗျာ။"

ဤစကား တို့မှာ ကိုသိန်းဟန် ဘက်သို့ လှည့်ရင်း ပြောလိုက်သော စကားများ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကား အနုပညာ ဆီသို့ စိတ်မရောက်။

"ဘရင်းဂန် အလက် ၂၀၀ ..."

"ကျုပ်တို့ရဲ့ ဗမာ့ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာ တွေကို ဖော်ထုတ်ကြဖို့ အချိန်တန်ပြီ။"

ဆရာ ဦးဘချိုသည် ဗမာ့ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာ၏ အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ထို အထိမ်းအမှတ်မှာ ထို တခုတည်းသာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာ ဦးဘချိုက ထိုစကားကို ပြောလိုက်သော အခါ အားလုံးက ခေါင်းညိတ် လေသည်။

ဆရာ ဦးဘချိုသည် ချိုအေးသော အသံဖြင့် တတွတ်တွတ် စကား ပြောနေသည်။ ရုပ်သေး၊ မြေဝိုင်းဇာတ် ... ဇာတ်ပွဲ ... ပြဇာတ်။ ဤ အကြောင်းတို့ချည်း ပြောနေသည်။

"ကျွန်တော်ကတော့ ရေးမယ် ... ရေးမယ်။ ရေးစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဆရာချို ပြောတဲ့ အနုပညာ အကြောင်း စိတ်ကူး ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်ရေး ရပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ တစု အရှေ့ဘက် ခရီး ထွက်မယ်ဗျာ။ ယိုးဒယား၊ မလေးကျွန်းဆွယ်၊ ဘိုနီယိုကျွန်း၊ ဘာလီကျွန်း ... အို ... စုံအောင် သွားမယ်ဗျာ။ ဆရာချို အကြိုက်ပဲဗျာ့။ ဟဲ ... ဟဲ။ ဗမာ အက၊ ဗမာ ဂီတ တွေဟာ ဟိုဘက်က လှည့်လာတာတွေ ရှိတယ်။ ဒါတွေကို စုံစမ်း ရမယ်။ အာရှ တိုက်သားတွေ တဦးနဲ့ တဦး ဘယ်လို ဆက်စပ်မှု ရှိတယ် ဆိုတာကို လေ့လာရမယ်။ ကျွန်တော်လဲ အနုပညာ သမားပါဗျာ။"

ဗိုလ်ချုပ် စိတ်ကူးယဉ်ကာ ပြောနေသည်။ ပြောတိုင်း ပြောတိုင်း အနုပညာသမား ဖြစ်ကြောင်းကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူ့အား တော်လှန်ရေး သမား စာရင်းထဲ ၌သာ သွင်းထားပြီး။ အနုပညာ သမား အနေနှင့် အဖက် မလုပ်မှာ စိုးသော လေသံဖြင့် ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဆိုသည်။ ကိုသိန်းဟန်က "ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကလဲ မောင့်ကို အနုပညာသမား စာရင်း ထဲမှာ ထည့်ထား ပါတယ်။" ဟု ပြောဘိသည့် အလား ခေါင်းကို ညိတ်ကာ ညိတ်ကာ ပြသည်။

ကျွန်တော်သည် ၎င်းတို့၏ အနုပညာ ဆွေးနွေးပွဲကြီးကို ကဏ္ဍကောစ ပြုချင် လာပါသည်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ချက် ဝင်လာ ပြန်ပါပြီ။ လုပ်ကြပါဦး အရပ်ကတို့၊ ဘယ်နှယ့်ဟာလဲ ဒီဘရင်းဂန်း ၂၀၀ ဆိုတာ။

စိတ်ထဲတွင် သည်ကဲ့သို့ ညည်းတွား မိလိုက်သည်။

စိတ်ထဲ၌ ညည်းမိရာမှ အကယ်ပင် ပါးစပ်မှ ထွက်သွားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ အနားနားသို့ ကပ်၍ "ဒါတွေကိုလဲ စဉ်းစားဖို့ ကောင်းတယ်။" ဟု ပြောမိပါသည်။

"ဆရာရေ၊ အထူး သတိ ဝိရိယ ရှိဖို့ လိုတယ်လို့ ထင်တာပဲ ဆရာ" ဟု ကျွန်တော်က ဆရာချုပ်အား လှမ်း၍ စစ်ကူ တောင်းသည်။ ဆရာချုပ်သည် သူ၏ အနုပညာနှင့် သူ စိတ်ကူး ယဉ်နေစဉ် ကျွန်တော် ဆိုသော အကောင်က သူ့ကို သတိ ပေးလိုက် မိလျက်သား ရှိနေသည်။ ဆရာချုပ် မျက်နှာ ညှိုးသည်ဟု ထင်လိုက် မိသည်။

ဆရာချုပ် နှုတ်ငြိမ် သွားသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကား တတွတ်တွတ်နှင့် စကား ပြောဆဲ။

"ဗျာ။ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားက ပူမနေ စမ်းပါနဲ့။"

ဗိုလ်ချုပ်က ခပ်အေးအေးပင် ပြောသည်။ သူ့၌ တုန်လှုပ်ခြင်း အလျဉ်း မရှိ။ ကျွန်တော်က အနုပညာ၌ စိတ်ဝင် စားနေ ကြသည်ကို အလိုက်မသိ ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက် သဖြင့် အနုပညာသည် တသိုက်က ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်း ထိုးကြ လေသလား မမှတ်မိ။ သို့သော် သူတို့ အနုပညာ၏ အဆစ်အပိုင်းကို ဆက်လက် လေရှည် နေကြသည်။

"ဗိုလ်ချုပ်ကို လူတရာမှာ ကိုးဆယ့်ကိုးဟာ ချစ်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျန်တဲ့ တယောက်ရဲ့ စိတ်ကို ကျွန်တော်တို့ မသိနိုင်ဘူး။"

ဗိုလ်ချုပ် စကား ပြောပုံ အေးစက်စက် နိုင်လှသည်။ ကျွန်တော်အား မရပါ။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ့၌ ရန်သူ မရှိဟု ဆိုနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် စကား လှီးလွှဲ၍ ပြောရ ပြန်သည်။ ကျွန်တော့်၌ စကားကို လွှဲပြောရန် အချက်များစွာ ရှာ၍ မရပါ။ အတိုက်အခံ သမားတို့၏ အကြောင်းကို ရောက်သွား ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် တနေ့သ၌ သူ၏ ရုံးခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်အား ဒေါက်တာ ဘမော် အကြောင်း မေးဖူးသည်။

"ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်သလဲ။ ဒေါက်တာ ဗမော်ဟာ နိုင်ငံရေး ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ပြန်ရောက် နိုင်ပါ့မလား။"

"ဆူကာမို ထောင်က ထွက်စမှာ သူပြန်ပြီး တက်လာဖို့ လမ်း ရှိခဲ့တယ်။ အဲဟိုတုန်းက ကျွန်တော်လဲ ဒေါက်တာဟာ ပြန်ပေါင်း ထုပ်ပါစေ လို့လဲ ဆုတောင်း ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့် ယုံကြည်ချက် ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်အား ထက်မှုကို ဗဟုသုတ လောင်းပေးဖို့ လိုတယ်လို့ ထင်တယ်။"

"ဟာဗျာ ခင်ဗျား ဥစ္စာ စိတ်ကူးလို့သာ ကောင်းတာပါ။ တကယ့် လက်တွေ့မှာ လူကြီးတွေက ခက်တယ်။"

"ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒါကြောင့်လဲ ဟိုတုန်းက တက်လာဖို့ လမ်းရှိပေမဲ့ ယခုတော့ ဒီလမ်း ပိတ်သွားပြီလို့ ဆိုချင်တယ်။ ဒေါက်တာဟာ မြေကြီးပေါ်မှာ ခြေချလို့ မရသေးဘူးဗျာ။ အဲ ရတဲ့ နေ့ဟာတော့ သူ့နေ့ပဲ။"

"ဟဲ … ဟဲ နို့ပေမဲ့ မရတော့ ပါဘူးဗျာ" ဟု ဗိုလ်ချုပ်က သူ့ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ထိုနေ့ကလည်း သူထင်မြင်ချက်မှာ ထိုအတိုင်းပင်။ သို့နှင့် ဦးစော၊ အကြောင်းသို့ စကားဦး လှည့်သွား ပြန်သည်။

အနုပညာ သမားတို့ကား တွတ်တွတ် ထိုးနေကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ယိုးဒယား ရာမကို အင်ဒိုနီးရှား အထိ ခြေရာလိုက်၍ ကောက်နေကြသည်။

ကျွန်တော်ကား ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဦးစောတို့ နှစ်ဦးသား တွေ့ဆုံကြသည် ဟူသော သတင်းကို ခြေရာ ကောက်နေ မိသည်။

"ဦးစောလဲ လူကောင်းပါဗျာ။ မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ် တဦးလို့ ဆိုရမှာပါပဲ။"

ဗိုလ်ချုပ်သည် ဦးစော အပေါ်၌ အနည်းငယ်မျှ မကောင်း မထင်ခဲ့ပါ။ မဥပါဒ်ခဲ့ပါ။ သို့နှင့်ပင် အသက်ကို စွန့်လွှတ် ခဲ့ရပေသည်။ သူ့၌ ရန်သူမရှိ ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် အတွင်းဝန်ရုံး၌ အစောင့်အရှောက် မရှိဘဲ ဟာလာဟင်းလင်း ထားခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ထောက်ရှု ကြည့်ပါလျှင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ဦးစော အပေါ်၌ မည်သို့မျှ မဥပါဒ် ခဲ့သည်ကို ခန့်မှန်း နိုင်ပါပြီ။

လောက၌ ဖြစ်သည် တို့လည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ပျက်သည် တို့လည်း ပျက်ခဲ့ပြီ။ လောကဓံ တရား ဟူသည်ကို မည်သူမျှ မဟန့်တားနိုင်။ ကံ ဟူသည်ကို မည်သူမျှ ရှောင်ကွင်း၍ မရနိုင်။ လွန်လေ ပြီးသမျှ တို့သည် လွန်ပါစေ။ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ ဖြစ်စဉ် တို့ကို တစေ့တစောင်း ကြည့်၍ မြင်ရသမျှကို တင်ပြနေခြင်း ဖြစ်၏။ မည်သူအား မည်သို့မျှ စေတနာ မထား။ သူ့အကြောင်းနှင့် သူ၊ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့် ကိုယ် မျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုသူအား အမွှန်း တင်၍ ဤသူကို အဆိုးဟု မဆိုလိုပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ မြတ်နိုးသော ဗိုလ်ချုပ်၏ စေတနာ ကိုသာ မော်ကွန်း တင်လိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စကား ပြော၍ ကောင်းနေတုန်း မိုးပက် လာသည်။ အနုပညာ ဆွေးနွေးပွဲမှ နိုင်ငံရေး ဘက်သို့ ကျွန်တော် ချော်တော ငေါ့သည်ကို

ဆရာချိုက နည်းနည်းမျှ သဘော ကျဟန် မတူ။ ဆရာချို၏ စိတ်သည် ဂဏာ မငြိမ်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူကပင် စတင်၍ စကား ဖြတ်ပြီး လူချင်းခွဲရန် ပြောသည်။ သို့နှင့်ပင် လူစု ကွဲကြ လေတော့သည်။

အမှန်မှာ ဆရာချိုသည် အသံလွှင့် ဌာနသို့ ညည လာအိပ်နေသူ ဖြစ်ရာ သူ့၌ မည်မျှ သောက ရောက်နေသည်ကို ကျွန်တော် နားလည် သင့်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က "ဘရင်းဂန်း ၂၀၀" ကို စိတ်ထဲ စွဲနေသောကြောင့် ထိုအကြောင်းကို မပြောဘဲ မနေနိုင်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၈ ရက်နေ့ ည၌ ပင်လျှင် ဆရာချိုအား ဘရင်းဂန်း ၂၀၀ အကြောင်း ပြောလိုက် မိသေးသည်။

ညက ဆရာချိုသည် ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ် တို့ကို ပြောနေသည်။ ဂီတ အကြောင်းလည်း ပါသည်။ ရုပ်သေး၌ ငှက်ရုပ်၊ ဆင်ရုပ်နှင့် တောတောင် ရေမြေတို့ကို ထည့်သွင်းပြသည့် သဘော ကိုလည်း ရှင်းပြသည်။ သည်ကြားထဲတွင် ကျွန်တော်က ဘရင်းဂန်း ၂၀၀ ကို ပစ်သွင်း လိုက်သေးသည်။

"ဆရာရယ်" ကျွန်တော်က ညည်းသည်။

"ဆရာရယ် ဆရာတို့ အတွင်းဝန် ရုံးကလဲ သာလာယံ ဇရပ်လို တံခါး မရှိ၊ ဓားမရှိနဲ့ ဘယ်နဲ့လဲ ဆရာ။ တလောကလဲ ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ဆီ ရောက်ခဲ့တယ်။ သူ့ရုံးခန်းဝမှာ ပြာတာတောင် မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ ကျွန်တော် စွတ်ပြီး ဝင်သွားတော့ ဗိုလ်ချုပ် တဦးထဲ ထိုင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဆရာတို့ ဘယ်လို နေကြ ထိုင်ကြတာလဲ။ ဘရင်းဂန်း ကိစ္စကြီး ကလဲ ဘယ့်နဲ့လဲ။ ကျွန်တော်တော့ ဟောဒီ – ဟောဒီ ဟာတွေကို ဟောဟို – ဟောဟို ဥစ္စာတွေနဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်ရင် ဟောသလို – ဟောသလို မိမြင်တယ်။"

ကျွန်တော်ကား စိတ်တွင် စနောင့်စနင်း ဖြစ်သမျှကို ဖွင့်အတင်း ပြောချ လိုက်ပါ၏။

ဆရာ ဦးဘချိုသည် အတန်ကြာမျှ တွေဝေ နေသည်။

"ခက်တယ်ကွယ်။ ဒို့ ငမိုးကလဲ အခက်သားကွဲ့။"

ငမိုးမှာ အခြားသူ မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကို ချစ်စနိုး ခေါ်ကြသော အမည် ဖြစ်ပါသည်။

"အေး ... ငမိုး ကလဲ ခက်တယ်ဟေ့။ အစောင့်အရှောက် အကြောင်း ပြောရင် ငါ့ကိုတောင် ငေါက်သကွဲ့။ ပေဒင် အကြောင်း ပြောရင် သာလို့တောင် ငေါက်သကွဲ့၊ သူ့ ဇာတာက မကောင်းဘူး။"

ဆရာ ချိုသည် ဘယ်ဂြိုဟ်ကို ဘယ်ဂြိုဟ်က ခွ၍ စီးနေကြောင်း ပြောပြပါ၏။ ပေဒင်ကို ကျွန်တော် နားမလည်။ အတွင်းဝန်ရုံး ဇရပ် ဖြစ်နေသည် ကိုသာ နာလည်သည်။

"အေးကွယ် ... အစောင့် အတွက်တော့ မပူပါနဲ့။ ကောင်စီ တဖွဲ့လုံးက ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါပြီ။ နက်ဖြန် ၁ နာရီ ကျရင် အတွင်းဝန်ရုံး အဝင်အထွက်ကို အစောင့် နှစ်ထပ် စောင့်လိမ့်မယ်။"

ထိုညက ဆရာ ဘချို၊ အိပ်ခန်းမှ ကျွန်တော် သန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက် တီးပြီးကာမှ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ဆရာ ဦးဘချို၊ နှစ်သိမ့် စကားကြောင့် အများကြီး စိတ်သက်သာရာ ရသဖြင့် စိတ်ချ၊ လက်ချ အိပ်လိုက်သည်။

နံနက် ၁၁ နာရီ ထိုးကာနီးမှ ကျွန်တော် အိပ်ယာမှ နိုးသော ဟူ၏။

ကျွန်တော် အိမ်မှာ အသံလွှင့် ဌာန ရုံးခန်းနှင့် ခဲတပစ်သာ ဝေးပါသည်။ နိုးလျှင် နိုးချင်းပင် ရုံးခန်း ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ ကိုခင်ဇော်သည် ကျွန်တော့် စားပွဲ အနီးတွင် ငိုင်နေ၏

"ဟေ့ ကြားပြီပြီလား။"

"ဘာလဲဗျာ။"

"ဗိုလ်ချုပ်တို့ မရှိတော့ဘူး။"

"ဟာ ... ခင်ဗျားကြီး ကလဲဗျာ။"

ကျွန်တော် ထိုညက မည်မျှ စိတ်ချက်လက်ချ ရှိသွား သည်ကို စဉ်းစား၍သာ ကြည့်ကြပါတော့။ ကိုခင်ဇော် ပြောသည်ကို ပင်လျှင် မယုံနိုင်ပါ။ သို့သော အမှန်အတိုင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်သည် မျက်နှာ လွှဲခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဤသင်းကို ကြားပြီး သည့်နောက် ကား တစင်းဖြင့် စီးပွားရေး သတင်းစာ တိုက်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

လောကဓာတ် တခုလုံးသည် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေး၍ နေလေသည်။ မိုးသီး မိုးပေါက်တို့မှာ အဖြိုင်ဖြိုင် ကျနေလေသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာ ဟူ၍များ မရှိ။ စိုရွှဲနေသော လောကဓာတ်တွင် မြင်မြင် သမျှတို့သည် သွေ့ခြောက်၍ နေလေသည်။

"ဖြောင်း" ဟူသော လူသတ်သမား၏ သေနတ်သံ နှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့၏ လှုပ်ရှားခြင်းသည် ရပ်စဲသွားဟန် တူလေသည်။

"ရန်သူ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အောင်ဆန်းကြီးရဲ့။ ဘယ့်နှယ်လဲကွဲ။"

ကျွန်တော် စိတ်ထဲ၌ ယင်းကဲ့သို့ အော်ဟစ် ပစ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ရှေ့တည့်တည့်သို့ စိုက်လျက် ကြည့်နေပါသည်။ မှန်ပါ၏။ သို့သော် ဘာကိုမှ မမြင်ရ။

မိုးကောင်းကင် တခုလုံး သည်းထန်စွာ ရှိုက်၍ ... ရိုက်၍ ... ငိုကြွေးသည် ကိုကား ကျွန်တော် သတိ ထားမိပါ၏။

ကျွန်တော်ကား မငိုပါ။

ကျွန်တော်၏ မျက်ရည်တို့သည် ဒုတိယမွှိ ခမ်းခြောက် ခဲ့လေပြီ တကား။ ။

ဆက်နွယ်တဲ့ အကြောင်းအရာ

- ဗမာ့ အောင်ဆန်း (ပထမပိုင်း)
- တို့ဗမာအစည်းအရုံးခေတ်က သခင်အောင်ဆန်း
- ကျွန်တော်တို့ မှတ်မိသိရှိသမျှ ဗိုလ်ချုပ်
- ဦးအောင်ဆန်း၏ နောက်ဆုံးနေ့
- အာဇာနည် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်း
- အောင်ဆန်း သို့မဟုတ် အရိုင်း
- နိုင်ငံရေး သမား အောင်ဆန်း
- အိုးဝေ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ကိုအောင်ဆန်း
- အာဇာနည်နေ့ သို့မဟုတ် နိုင်ငံတော် လုပ်ကြံမှုကြီး
- ဗမာ့ အောင်ဆန်း (ဒုတိယပိုင်း)